

ပေါ်ဦးသစ်

ကျွန်တော် ဖြတ်သန်းခဲ့သော

မိမိ၏

ပြန်စဉ်းစားကြည့်သောအခါ တက္ကသိုလ်ရောက်စနေရက်များနှင့် ပါတ် သက်သောအကြောင်းအရာများကို ဂဃနဏ မမှတ်မိတော့။

မန္တလေးတက္ကသိုလ်တွင် တစ်နှစ်လောက် စောရောက်နေသည့် အစ်ကို ဖြစ်သူက 'ငါ့ညီ မင်း အစိုးရဆောင် နေခွင့်ရတယ်။ ရတနာပုံဆောင် B-7 မှာ' ဟု ပြောတော့ မိဘများ ငွေကုန်ကြေးကျသက်သာမည့်အခြေအနေမှ တစ်ဖက်တစ်လမ်း က အထောက်အကူပြုသည့်အတွက် ဝမ်းသာမိသည်။

အဆောင်နေခွင့်ရသော ကျောင်းသားတစ်ယောက်၏ အခွင့်အရေးများ မှာ တစ်လလျှင် အဆောင်နေစရိတ် တစ်ရာနှစ်ဆယ်ကျပ်ပေးရုံဖြင့် အဆောင်မှကျွေး သော ထမင်းဟင်း (၂)နှပ်၊ အဆောင်နေခွင့်၊ ရေ၊ မီးသုံးစွဲခွင့်များအား မူလအခွင့် အရေးအဖြစ် ခံစားရပါသည်။

အဆောင်တွင် အားကစားလုပ်ရန် Paralle Bar ရှိသည်။ သံကွင်းဆွဲနိုင် သည်။ အလေးမခန်းရှိသည်။ ဧည့်ခန်းတွင် Television ရှိသည်။ အဆောင်စာကြည့်

တိုက်ရှိသည်။ အပြင်ဆောင်ကျောင်းသားများ မတွေ့ ကြုံနိုင်သည့် အစိုးရဆောင်
ကျောင်းသားများသာ တွေ့ ကြုံနိုင်သော အခြေအနေများလည်း ရှိပါသည်။ ၎င်းတို့မှာ
အခါအားလျော်စွာ ကျင်းပပြုလုပ်သော အဆောင် Farewell များနှင့် အဆောင်
Special Dinner များသို့ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် တက်ရောက်ခွင့်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။
မန္တလေးတက္ကသိုလ်တွင် ကျောင်းသူကျောင်းသားများ ချစ်ခင်ရင်းနှီးစေခြင်းအလို့ငှာ
ကျောင်းအုပ်ချုပ်ရေးကော်မတီမှ အစိုးရဆောင်များအား မောင်နှမဆောင်အဖြစ်
ဖွဲ့စည်းပေးထားပါသည်။

ထိုစဉ်က ရွှေပြည်အေးအဆောင်နှင့် ရွှေမန်းဆောင်၊ အောင်မင်္ဂလာ
ဆောင်နှင့် မြတမာဆောင်၊ ဇေယျဆောင်နှင့် သစ္စာဆောင်တို့သည် မောင်နှမဆောင်
များဖြစ်ပါသည်။ ရာသီအလိုက် အဆောင်တွင် ကျင်းပပြုလုပ်သော ပွဲလမ်းများသို့
အဆောင်မှ ကိုယ်စားလှယ်ရွေးနုတ်၍ တက်ရောက်ခွင့်ရကြပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ရွှေဘိုကောလိပ်တွင် ကောလိပ်ကျောင်းသားအဖြစ်
နှစ်နှစ်သင်ပြီး မန္တလေးတက္ကသိုလ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်သော်လည်း
မန္တလေးတက္ကသိုလ်တွင် Fresher အဖြစ်ဖြင့် တောသားမြို့ရောက် မျက်စိသူငယ်၊
နားသူငယ် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ မန္တလေးတက္ကသိုလ်သို့ရောက်စအချိန်များတွင်
ကျွန်တော် တို့ကဲ့သို့သော ကောလိပ်ကလေးများမှ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြသော ကျောင်း
သား၊ ကျောင်းသူများအားလုံးနီးပါး ထိုကဲ့သို့ပင် ခံစားကြရမည် ထင်ပါသည်။

မန္တလေးတက္ကသိုလ်တွင် ဣန္ဒြေမပျက်
လူတွင်ကျယ်လုပ်နေကြသူများမှာ ဖားသားလဖုန်းကျောင်းခေါ်
ရတနာဘုမ္မိနယ်မြေမှ ပြောင်းရွှေ့လာသော ကျောင်းသား အများစုသာဖြစ်သည်။
ထိုကျောင်းသားများထဲတွင် ကျွန်တော်တို့နယ်ကောလိပ်တွင် မရှိသော
အင်္ဂလိပ်စာအထူးပြု၊ နိုင်ငံတကာဆက်ဆံရေးဘာသာရပ် အထူးပြု၊
ဘူမိဗေဒဘာသာအထူးပြု၊ စိတ်ပညာဘာသာအထူးပြု ကျောင်းသားများလည်း
ပါဝင်ရာ ကျွန်တော့်အတွက် ထိုကျောင်းသားများ၏ သဘောသဘာဝ ကို သိလိုခဲ့ပါ

သည်။

မန္တလေးတက္ကသိုလ် ရတနာပုံဆောင်၊ အခန်းအမှတ် B-7 (ဘီ-၇) သည် (၄)ယောက်ခန်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ကျောင်းသို့စောရောက်သူဖြစ်၍ အခန်းတွင်းနေရာယူရာတွင် မိမိစိတ်ကြိုက်နေရာ၊ မိမိစိတ်ကြိုက်ခုတင်ကို ရွေးချယ်ခွင့်ရရှိခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်နေရာမှာ အခန်းဝင်ဝင်ချင်း ထောင့်နေရာ၊ ခုတင်လေးလုံးတွင် အခိုင်မာဆုံးခုတင်နှင့် ခေါင်းရင်းတွင် ပြတင်းတံခါးပေါက်ရှိသောနေရာ၌ ရွေးချယ်၍ နေရာချထားခဲ့ပါသည်။

ရတနာပုံဆောင်၊ အခန်းအမှတ် (ဘီ-၇)သည် လေးယောက်ခန်းဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်၏ အခန်း Partner များမှာ ကိုဝင်းထွဋ်၊ ကိုခင်မောင်ဆွေနှင့် ကိုစောလွင်တို့ဖြစ်ပါသည်။

ကိုဝင်းထွဋ်မှာ ရမည်းသင်းဇာတိဖြစ်ပြီး စိတ်ပညာအထူးပြုဘာသာရပ်ဖြင့် ရတနာဘုမ္မိနယ်မြေမှ ပြောင်းရွှေ့လာသူဖြစ်ပါသည်။ ကိုခင်မောင်ဆွေမှာ ပျော်ဘွယ်မြို့ဇာတိဖြစ်ပြီး ရူပဗေဒအထူးပြုဘာသာရပ်ဖြင့် မိတ္ထီလာကောလိပ်မှ ပြောင်းရွှေ့လာသူဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် တစ်ခုတင်ကျော်တွင် နေရာကျပါသည်။ တစ်ဖက်ထောင့်စွန်းခုတင်တွင် နေရာကျသည့် ကိုစောလွင်မှာ တပ်ကုန်းမြို့နယ်၊ နောင်သင်္ခါးကျေးရွာမှဖြစ်ပြီး ရူပဗေဒအထူးပြုဘာသာရပ်ဖြင့် မိတ္ထီလာကောလိပ်မှ ပြောင်းရွှေ့လာသူဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့် အခန်းဖော် (၃)ယောက်တွင် ကိုခင်မောင်ဆွေနှင့် ကိုစောလွင်မှာ နယ်ကောလိပ်မှ ပြောင်းရွှေ့လာသော ကျောင်းသားများဖြစ်ပြီး နဂိုကပင် အနေအထိုင်အေးဆေးသူများဖြစ်ကြသည်။ သူတို့သည် မန္တလေးတက္ကသိုလ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြ၍ ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်တွင် မိတ်ဆွေအသစ်များ တိုးပွားခဲ့ကြသော်လည်း ကျောင်းတက်ခြင်း၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ခြင်း၊ အားရက်တွင် အလည်အပတ်ထွက်ခြင်းတို့ကို ယခင် မိတ္ထီလာကောလိပ်တွင် အတူတွဲခဲ့သော သူငယ်ချင်းများနှင့်သာ လက်တွဲမဖြုတ် ပေါင်းသင်းခဲ့ကြပါသည်။

ကျောင်းဖွင့်ခါစရက်များတွင် ကျွန်တော်နှင့် ခုတင်ချင်းကပ်လျက်နေရာ ကျသော စိတ်ပညာအဓိကကျောင်းသား ကိုဝင်းထွဋ်မှာ သူ့နေရာတွင် သေတ္တာတစ် လုံးချထားပြီး လူပင်မမြင်လိုက်ရဘဲ ပျောက်ချက်သားကောင်းနေခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော့်အထင် ကျောင်းဖွင့်ပြီး ရက် (၄၀)ခန့်ကြာမှ အဆောင်သို့ရောက်လာသည် ဟု ထင်မိပါသည်။ သည်ကြားထဲတွင် ကိုဝင်းထွဋ်သည် အဆောင်ကြေးများ လာရောက်သွင်း၏ ။ အဆောင်ထမင်းစားကဒ်ကို ထုတ်ယူကာ ခေါင်းရင်းမှစားပွဲ ပေါ်တွင် သည်အတိုင်းပစ်ထားခဲ့ပါသည်။

ရွှေဘိုကောလိပ်မှ ဒုတိယနှစ်အောင်ပြီး မန္တလေးတက္ကသိုလ်သို့ တတိယ နှစ်တက်လာသည့် ကျွန်တော်နှင့် သူငယ်ချင်းတစ်စုလုံးတွင် အစိုးရဆောင်နေခွင့်ရ သူမှာ ကျွန်တော်နှင့် ကိုစိုးတင့်နှစ်ယောက်သာရှိပါသည်။ ကိုစိုးတင့်မှာ ရေဦးမြို့နယ်၊ ကံပေါက်ကျေးရွာမှဖြစ်ပြီး ရွှေဘိုကောလိပ်ကတည်းက မန္တလေးလမ်းထွက်ရှိ တောင်တံခါးအနီး အဆောင်တစ်ဆောင်တွင် အတူနေခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့အစုအဖွဲ့တွင် ကျွန်တော်၊ ကိုစိုးတင့်၊ မောင်ဝေ၊ စိုးမြတ်၊ သန်းခိုင်၊ ဆွေအောင်၊ မြအောင်၊ ဖိုးလုံး (ခ)မျိုးမင်းအေး အစရှိသဖြင့်ရှိရာ ကျန်သူငယ်ချင်းများ အဆောင်မရသဖြင့် အပြင်ဆောင်များတွင် ငှားရမ်းနေထိုင်ကြ ရသည်။ သူတို့သည်လည်း အခြားနယ်ကောလိပ်မှ ပြောင်းရွှေ့လာကြသော ကျောင်းသားများနည်းတူ သူငယ်ချင်းအသစ်များနှင့် ပေါင်းသင်းသွားလာရန် အနည်မကျနိုင်သေးဘဲ ရွှေဘိုကောလိပ်တွင် အတူတွဲခဲ့သူများနှင့်သာ တပူးတွဲတွဲ ရှိခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းအများစုမှာ အပြင်ဆောင်တွင်မပျော်ကြ။ မနက် မိုးလင်းသည်နှင့် ကျွန်တော့်အဆောင်၊ ကျွန်တော့်အခန်းသို့သာ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက် မြိုက် ရောက်လာကြပါသည်။ ထိုမှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့သွားကြသည်။ ကျွန်တော့် အဆောင်သို့ ထမင်းစားချိန်အမီ ရောက်လာသူတစ်ယောက်ကတော့ အခန်းတွင် ထမင်းမစားသူ၏ ထမင်းစားခွင့်ကဒ်ပြာကိုယူ၍ ကိုယ်စားဝင်စားနိုင်သည်။ အထူး

သဖြင့် အဆောင်တွင်ထမင်းမစားသော ကိုဝင်းထွဋ်၏ ထမင်းစားကဒ်မှာ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ယောက်နှင့် တည့်သွားတတ်သည်။

ကျွန်တော်တို့အစိုးရဆောင်နေကျောင်းသားများမှာ နံနက် (၇)နာရီဆိုလျှင် ထမင်းစားလို့ရပြီ။ အပြင်ဆောင်နေကျောင်းသားများ အိပ်ရာထ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့အတွင်းဆောင်နေကျောင်းသားများက ထမင်းစားပြီးပြီ။ ထမင်းစားပြီးချိန်နှင့် ကျောင်းချိန်မတိုင်မီ အားလပ်နေသောအချိန်တွင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

*

ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းထဲတွင် မောင်ဝေသည် အဆောင်ငှားနေလေ့မရှိ။ ရွှေဘိုကောလိပ်မှာနေတုန်းကလည်း ဘိုကုန်းရပ်ထဲရှိ အသိ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာနေပြီး ကျောင်းတက်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှာနေသည်ဆိုသော်ငြားလည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ တစ်လတစ်ခေါက်၊ နှစ်ခေါက်လောက်သာ ပြန်လေ့ရှိသည်။ ကျွန်တော့်အဆောင်၊ ကျွန်တော့်ခုတင်မှာပင် အဝတ်တစ်ထည်၊ ကိုယ်တစ်ခုဖြင့် နေလေ့ရှိသည်။ ကျွန်တော့်အင်္ကျီ၊ ပုဆိုးကို ယူဝတ်သည်။ ကျွန်တော့် ထမင်းချိုင့်ကို တစ်ဝက်စီ ခွဲဝေစားကြသည်။ သူ့အိမ်ကပို့သည့်ပိုက်ဆံကို ဝေမျှသုံး ကြသည်။ ပိုက်ဆံပို့သည့်အခါတွင်လည်း ရွာမှ လူကြိုကောင်းသည့်အခါမျိုးတွင် သူ့မိဘများက များများပို့ထားလေ့ရှိသည်။ တစ်လကျော် နှစ်လ ငွေထပ်မလာတော့ ပေ။ ပိုက်ဆံရသည်နှင့် အဆောင်ကြေး၊ ကျောင်းလခ စသည်တို့ကို တစ်ပြိုင်နက် သွင်းရသည်။ သို့မဟုတ်ဘဲ သုံးပစ်မိပါက နောက်ထပ် ငွေပြန်ရှာရန် မလွယ်ကူပေ။

အခုလည်း မောင်ဝေသည်မန္တလေးတက္ကသိုလ် သို့ရောက်သောအခါ

ဘုရားကြီးအနားရှိ သူရပ်ဆွေရပ်မျိုး ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် သူ၏ သံသေတ္တာကိုထားပြီး အဝတ်တစ်ထည်၊ လွတ်အိတ်တစ်လုံးဖြင့် ကျောင်းဝင်းထဲရှိ ကျွန်တော့်အခန်းသို့ ထုံးစံအတိုင်း ရောက်ရှိလာပါသည်။

သူ့လွယ်အိတ်ထဲတွင် ကျောင်းနှင့်မဆိုင်သော အခြားပစ္စည်းတစ်ခု မူချမသွေ ပါလောပေမည်။ ထိုအရာကား အခြားမဟုတ်၊ သွားတိုက်တံတစ်ချောင်း ပင်ဖြစ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် မောင်ဝေသည် ကျွန်တော့်အခန်းတွင် ခြေကုပ်ယူကာ တက္ကသိုလ်ပညာကို သင်ကြားပေတော့သည်။

မောင်ဝေကဲ့သို့ အခန်းတွင် အခါအားလျော်စွာ လာရောက်နေထိုင်သူမှာ သန်းခိုင်ဖြစ်သည်။ သန်းခိုင်သည် ချင်းတွင်းမြစ်အထက်ပိုင်း ထမံသီရွာမှဖြစ်ပြီး ဘဝအခြေအနေအရပ်ရပ်အရ ရွှေဘိုတွင် သူ့အဒေါ်အိမ်မှာနေ၍ ကောလိပ်တွင် ပညာသင်ကြားခဲ့ရာ တစ်နှစ်တစ်တန်းအောင်ပြီး မန္တလေးတက္ကသိုလ် သို့ ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့် သန်းခိုင်အကြားတွင် ထူးခြားသောဆက်သွယ်မှုမှာ ကဗျာကိစ္စဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်နှင့်သန်းခိုင် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်စလုံး ကဗျာဖတ်ကြသည်။ ကဗျာရွတ်ကြသည်။ ထိုစဉ်က သန်းခိုင်သည် မင်းလူ၊ သားကြီးမောင်ဇေယျတို့အုပ်စုရေးသော ရွှေနလုံးသားကဗျာစာအုပ်ထဲမှ ကဗျာများကိုရွတ်ဆိုလေ့ရှိပြီး ကျွန်တော်က ဂျာမန်ကဗျာဆရာဗားတော့ဖရက်ရေးသော အနာဂတ်အတွက် ကဗျာ စာအုပ်မှ ကဗျာများကို ရွတ်ဆိုလေ့ရှိခဲ့သည်ကို အမှတ်ရမိသည်။ သန်းခိုင်သည် လည်း မန္တလေးသို့ရောက်သောအခါ သူ့အဝတ်အစားသေတ္တာကို သူနှင့်တစ်မြို့ တည်းသား ကျောင်းသားအခန်းတွင်ထားခဲ့ပြီး ကျွန်တော့်အခန်းသို့ အဝတ်တစ် ထည်၊ ကိုယ်တစ်ခု၊ လွတ်အိတ်တစ်လုံးဖြင့် ရောက်လာပါသည်။

ရွှေဘိုကောလိပ်တွင် အတူတွဲခဲ့သူထဲတွင် ရေဦးသားစိုးမြတ်တစ်ယောက် လည်း အပါအဝင်ဖြစ်သည်။ စိုးမြတ်က စာဖတ်သမားသက်သက်ဖြစ်သည်။ ပိုက်ဆံ မရှိလျှင် ဗိုက်မှောက်၍ အိတ်နေတတ်ပြီး

ပိုက်ဆံရှိပါက ကောင်းကောင်းစားတတ်သူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူသည် စာအုပ်ကြီးများကို မရပ်မနားဖတ်လေ့ရှိသူဖြစ်ပြီး ပင်ကိုအားဖြင့် စကားနည်းသူဖြစ်သည်။ သူကတော့ ဗောဓိကုန်းထဲရှိ အဆောင်တစ် ဆောင်တွင် အခန်းငှားနေပြီး များသောအားဖြင့် နေ့ခင်းနေ့လယ်တွင် ကျွန်တော့် အခန်း၌ သာ ပူးပေါင်းနေထိုင်လေ့ရှိသည်။

*

ကျွန်တော်တို့သည် အခြားနယ်ကောလိပ်များမှ ရောက်ရှိလာသော တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားများကဲ့သို့ပင် မိတ်သစ်ဆွေသစ်များဖြင့် ပေါင်းသင်းခြင်းမပြုဘဲ နယ်ကောလိပ်မှ သူငယ်ချင်းများဖြင့်သာ လက်တွဲမဖြုတ် ပေါင်းသင်းခဲ့ကြပါသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်၏ မန္တလေးတက္ကသိုလ် တတိယနှစ်ကျောင်းသားဘဝ အစသည် ရတနာပုံအဆောင် အခန်းအမှတ် (ဘီ-၇)တွင် သန္ဓေတည်ခဲ့ရပါသည်။

ရွှေဘိုကောလိပ်တုန်းက ရွှေဘိုမြို့ တောင်တံခါးအထွက် အဆောင်တစ် ဆောင်တွင် အတူတူနေခဲ့သော ကိုစိုးတင့်လည်း မန္တလေးတက္ကသိုလ် သို့ရောက် သောအခါ အစိုးရဆောင်ဖြစ်သော ဇေယျဆောင်တွင် နေခွင့်ရသည်။

ကိုစိုးတင့်တွင် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ရှိပြီး တစ်ယောက်က ကိုစိုးတင့် ထက် အကြီးဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်ခဲ့ဖြစ်ပြီး ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်းသို့ ရောက်ရှိ နေသည်ဟု သိရသည်။ ကိုစိုးတင့်၏ မိဘများမှာ လယ်ဧကအများအပြားပိုင်ဆိုင် သည့် တောင်သူကြီးများဖြစ်ကြပြီး ကိုစိုးတင့်၏ ကျောင်းနေစရိတ်အား လိုသလောက် ထောက်ပံ့နိုင်အောင် အဆင်ပြေကြသူများဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့အုပ်စုထဲတွင် ကိုစိုးတင့်မှာ အနေအထိုင်

အအေးဆုံးလူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ထူးထူးထွေထွေ စကားမပြောတတ်။
မကျေနပ်လျှင် မကျေနပ်သည့်အတိုင်း မကျေနပ်ချက်ကို မကျေနပ်သည့်လူအား
တွဲတွဲပြောတတ်သူဖြစ်သည်။ သို့သော် တစ်နှစ်နေလို့ တစ်ခါ ပြောတာ
ကြုံရခဲသည်။

ဤသို့ဖြင့် ပရမ်းပတာဖွဲ့စည်းဖြစ်တည်လျက်ရှိသော ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့
ကလေးသည် မန္တလေးတက္ကသိုလ်သို့ရောက်ခါစတွင် တောသားမြို့ရောက် မျက်စိသူ
ငယ်နားသူငယ်ဖြင့် ကျောင်းတက်လိုက်၊ အားလပ်ရက်တွင် အထင်ကရနေရာများသို့
အုပ်စုလိုက် လျှောက်လည်လိုက်ဖြင့် ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ခဲ့ကြပါသည်။ ရွှေဘို
ကောလိပ်မှာနေခဲ့စဉ်ကထက်ပင် ပိုမိုစုစည်းလာသည်ဟု ထင်မိသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် နံနက်စောစောထ၍ လမ်းလျှောက်ကြသည်။
အဆောင်မှ (၇၃)လမ်းအထိ၊ ၎င်း (၇၃)လမ်းအတိုင်း မင်္ဂလာတံတားအထိ၊ ၎င်းမှ
လမ်း (၈၀)၊ ၎င်းမှ (၃၅)လမ်းအထိ၊ (၃၅)လမ်းအတိုင်း (၇၃)လမ်းရောက်အောင်
ပြန်လျှောက်၊ ၎င်းမှ (၇၃)လမ်းအတိုင်း ကျောင်းသို့ပြန်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ
(၃၅)လမ်းအတိုင်း အရှေ့ဘက် ပြင်ဦးလွင်လမ်းထွက်ရှိ ကန်ကောက်ရွာကလေး
ရောက်သည့်တိုင် လမ်းလျှောက်ကြပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ နေ့ကြီးရက်ကြီးများတွင်
ဘုရားကြီးသို့ မျက်နှာသစ်တော်ရေအမီ သွားရောက်ကြည်ညိုကြပါသည်။

ဤသို့ သွားလိုက်၊ လာလိုက်၊ ပိုက်ဆံကလေးရှိသည့်အခါ စားလိုက်၊
သောက်လိုက်ဖြင့် မန္တလေးသို့ရောက်ခါစက တက်တက်ကြွကြွရှိခဲ့သူများ
ကျောင်းသို့ ရောက်၍ တစ်လခန့်ကြာသောအခါ အဆောင်တွင် မြဲလာကြပါသည်။

ကျွန်တော့်အခန်းတွင် သန်းခိုင်နှင့် မောင်ဝေက လွတ်နေသော
ကိုဝင်းထွဋ်၏ ခုတင်တွင်လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်နှင့် စိုးမြတ်က ကျွန်တော့်ခုတင်
တွင်လည်းကောင်း အသီးသီးအိပ်ကြသည်။ ကိုစိုးတင့်က ကျွန်တော်တို့အထဲတွင်
အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်ပြီး ရှုပ်ရှုပ်ရှက်ရှက် မနေတတ်သောကြောင့် သူ့အခန်းသို့
သူငယ်ချင်းများ ရံဖန်ရံခါမှသာ လိုက်အိပ်လေ့ရှိခဲ့သည်။

သို့သော် နံနက်ခင်းအဆောင်ထဲမင်းစားပြီးသည်နှင့် မန္တလေးတက္ကသိုလ် ပရဝဏ်အနောက်ခြမ်း၌ ရှိသော ဇေယျာဆောင်မှ ကိုစိုးတင့်သည် မနလေးတက္ကသိုလ် အရှေ့ခြမ်း၌ ရှိသော ရတနာပုံဆောင် အခန်းအမှတ် (၁၁-၇)သို့ ရောက်ရှိလာ ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော့်အခန်းတွင် လူစုပြီးမှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ သွားကြပါသည်။

တစ်ရက်တွင် ကျွန်တော် ပိုက်ဆံအနည်းငယ်ရှာဖွေ၍ ရရှိသည်။ ကျွန်တော်က ဂီတာဝယ်ရန် အာသီသဖြစ်မိသည်။ သို့သော် ဂီတာဝယ်လောက်သည် အထိ ပိုက်ဆံမပြည့်။ ကိုစိုးတင့်က ပိုက်ဆံ ပိုပိုလျှံလျှံရှိတတ်ပြီး သူကိုယ်တိုင်လည်း (၃၇)လမ်းရှိ ဂီတာသင်တန်းတစ်ခုသို့တက်၍ ဂီတာတီးသင်နေသဖြင့် ကျွန်တော်က . . .

'ကိုစိုးတင့် ဂီတာတစ်လက်လောက် ပိုက်ဆံစပ်ပြီး ဝယ်ရအောင်ကွာ'

'ဝယ်လေ'ဟု တုံးတိတိ ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်က 'ကဲ . . . ဒါဆို သွားမယ်'ဟုဆိုကာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဂီတာဆိုင်ရှိရာ (၇၈)လမ်းသို့ စက်ဘီးစီး၍ ချီတက်ခဲ့ကြပါသည်။ ဂီတာဆိုင်တွင် ကိုစိုးတင့်ရော ကျွန်တော်ပါ နှစ်သက်သည့် ရှစ်ကြိုးတပ်ဂီတာတစ်လက်အား ကျပ်ငွေ (၂၃၀)ပေး၍ ဝယ်ယူခဲ့ကြပါသည်။

ကျွန်တော်က ကိုစိုးတင့်စိတ်ချမ်းသာစေရန် 'ဂီတာကို ကိုစိုးတင့်အခန်းမှာ တစ်ပတ်၊ ကျွန်တော့်အခန်းမှာ တစ်ပတ်ထားတာပေါ့'ဟု ပြောရာ 'ရပါတယ်'ဟု ထုံးစံအတိုင်း တုံးတိတိပြန်ဖြေပါသည်။

ကိုစိုးတင့်မှာ ကောလိပ်ကျောင်းသားဖြစ်မှ ဂီတာတီးသင်သူဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်က ၁၉၇၉-ခုနှစ်ကုန် ၆-တန်းကျောင်းသားလောက်ကစပြီး ဂီတာနှင့် ခန္ဓာအချိုးမမျှခင်ကတည်းက စတင်သင်ကြားတီးခတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဂီတာဝယ်ပြီးချိန်မှစ အဆောင်တွင် အတန်အသင့်

မြလာခဲ့ပါသည်။ ဂီတာမတီးရတာ ကြာ၍ လားမသိ။ မျက်စိဖွင့်သည်နှင့် ဂီတာကို ကောက်ကိုင်မိတတ်ခဲ့သည်။ ဂီတာကလည်း ရှစ်ကြိုးတပ်ဂီတာဖြစ်၍ Rhythm တီးရသည်မှာ အတော်ပင် 'လွင်'လှသည်။

သည်ဂီတာကလေးဖြင့်ပင် ကျွန်တော့်အခန်းကို အလည်ရောက်လာသော ရွှေဘိုဆူးငှက်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ သူငယ်ချင်း ကိုအောင်မိုးကိုလည်းကောင်း၊ အခန်းပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သူငယ်ချင်းများကိုလည်းကောင်း ပျော်ရွှင်စေခဲ့ပါသည်။ ဂီတာကလေးသည် ကျွန်တော်တို့ကို အထီးကျန်ခြင်းမှ ကယ်တင်ခဲ့ပါသည်။ အုပ်စုငယ်ကလေးအဖြစ် အထီးတည်းနေခဲ့ရသော အခြေအနေများကို ပြောင်းလဲစေခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ဂီတာကလေးသည် ရတနာပုံဆောင် (ဘီ-၂)တွင်ရှိသော ကိုအောင်မြင့်တို့၊ ကိုမွှေးတို့၏ ရင်ခွင်တွင်လည်းကောင်း၊ မိတ္ထီလာသားများဖြစ်ကြသည့် အခန်းနံပါတ် (ဘီ-၁၂)ရှိ ကိုသန်းမြင့်၊ ကိုဇော်လင်းတို့၏ ရင်ခွင်တွင်လည်းကောင်း၊ လယ်ဝေးသား (အပေါ်ထပ်) (အေ-၉) ကိုခင်မောင်ဦးအခန်းတွင်လည်းကောင်း၊ အိုင်အာရ်မှ ကိုစိုးဝင်းအောင်အခန်းတွင်လည်းကောင်း၊ မုံရွာသားကဗျာဆရာ မောင်ယဉ်နိုင်၏ ခင်ဝမ်းသီးချင်းများ သီကျူးရန်အတွက်လည်းကောင်း ကျွန်တော်တို့၏ ဂီတာကလေးသည် ရတနာပုံဆောင်တွင် စကားမပြောတတ်သော သံတမန်ကလေးဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ကျောင်းဖွင့်စဖြစ်သဖြင့် Fresher Welcome ခေါ် မောင်မယ်သစ်လွင် ကြိုဆိုပွဲများကျင်းပရန် ဘာသာရပ်အလိုက် ကျောင်းသားအသီးသီး ပြင်ဆင်နေသောကာလလည်း ဖြစ်ပေသည်။

ထိုစဉ်က ၁၉၈၇-ခုနှစ် ကျောင်းဖွင့်စရာသီကို လွှမ်းမိုးထားသော သီချင်းများမှာ စိုင်းထီးဆိုင်၏ လေညှာရပ်ကအချစ်၊ မောင့်အရိုင်းပန်း၊ သခင့်ဆီအပြေးပြန်လာမည်။ ခင်မောင်တိုး၏ မျက်သွယ်၊ တူတူး၏ သူ၊ ခင်မောင်ထူး၏ စိတ်ရောင်စုံနှင့် ခင်မောင်တိုး၏ ကြိုးကြာသံ၊ သားထွေး၏ အချစ်မဲ့သဘော၊ စိဉ္စမာန

ဉာဏ်စီးရီးများဖြစ်ပါသည်။

ကျောင်းသားတော်တော်များများမှာ ခေတ်စားနေသောသီချင်းများကို အဆောင်ရေချိုးခန်းမှအစ Fresher Welcome တွင် စင်ပေါ်တက်နိုင်ဖို့အရေး ကြိုတင်ပြင်ဆင်လျက်ရှိကြသည်။

ရတနာပုံဆောင်အောက်ထပ် ဘီ-၁၂ မှမိတ္ထီလာသား ကိုသန်းမြင့်က လည်း ပထဝီမေဂျာ Welcome တွင် တက်ဆိုရန် အဆိုတော် ခင်မောင်ထူး၏ စိတ်ရောင်စုံသီချင်းကို အထပ်ထပ်အကြိမ်ကြိမ် လေ့ကျင့်လျက်ရှိပါသည်။ ကျွန်တော် ကလည်း အားကျမခံ ဓာတုဗေဒမေဂျာ Welcome တွင် ပါဝင်ဆင်နွှဲရန် စိုင်းထီးဆိုင် ၏ လေညာရပ်ကအချစ်သီချင်းနှင့် အသံစစ်ဆေးသည့်နေရာတွင် ဝင်ရောက် အစစ်ဆေးခံပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် တက္ကသိုလ်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကိုယ်တတ်သည့် ဝါသနာဖြင့် ပါဝင်ခွင့်ရရှိရေး ကြိုးစားခဲ့ကြခြင်းသာဖြစ်သည်။ အခြားရည်ရွယ်ချက်များ မရှိခဲ့ကြပါ။ ဂီတာကလည်း အဆင်သင့်ရှိနေသည်။ သီချင်းစာအုပ်တစ်အုပ် (၂)ကျပ် ဖြင့် ဈေးချို့တိုက်တန်းပေါ်မှ ဝယ်ယူနိုင်သည်။ သီချင်းကတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ နားထောင်ရသည်။ ကျွန်တော်မှတ်မိသလောက် ကျွန်တော်နှင့် အပေါင်းအသင်းများ Major Welcome များတွင် ပါဝင်ခွင့်မရခဲ့ပါ။ အဆိုကျွမ်းကျင်သူများသာ စင်ပေါ်တွင် နေရာရခဲ့ပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်တို့သည် ဝါသနာအရ ဂီတာတီးခြင်း၊ သီချင်း ဆိုခြင်းများကို အချိန်မှန် ပြုမူခဲ့ကြပါသည်။ အချိန်မှန်ဆိုသည်မှာ အထူးသဖြင့် နံနက် စာစားပြီး နေပူစာလှူရင်းသော်လည်းကောင်း၊ ညနေစာစားပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင် မသွားမီ သူငယ်ချင်းများစုံသည်အထိ စောင့်စားချိန်များတွင်လည်းကောင်း ကိုယ်ရ သည့်သီချင်းများကို တီးခတ်တတ်ခဲ့ကြပါသည်။

ကျွန်တော်က ကျွန်တော်နှင့်နီးစပ်ခဲ့သော စိုင်းထီးဆိုင်၊ ခင်မောင်တိုး၊ ဆွန်ကျဲအို၊ သားထွေး၊ ရာပြည့်၊ ခင်ဝမ်းတို့၏ ကိုယ်ပိုင်သံစဉ်၊ ကိုယ်ပိုင်ရေးဖွဲ့မှုများကိုသာ အားကျသီဆိုဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ကော်ပီသီချင်းများကိုမကြိုက်၍ မဟုတ်ပါ။ ကော်ပီသီချင်းများသည် ကျွန်တော်တို့အတွက် ဆိုရလည်းခက်၊ တီးရလည်းခက်သောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် ပထမဆုံးဆိုဖြစ်ခဲ့သော ကော်ပီသီချင်းမှာ ဘိုဘိုဟန်၏ 'အစ်ကိုမောင်တွေက ပြောတာလား' ဖြစ်ပါသည်။ နောက်မှ ကော်ပီမဟုတ်သော တက္ကသိုလ်အေးမောင်၏ ဘယ်ပန်းချီရေးလို့မမီ၊ လွမ်းမိုး၏ မအေးကိုချစ်လို့ပါ၊ ခိုင်ထူး၏ အဉ္စလီ၊ ကံ့ကော်တောမျိုးအောင်၏ အချစ်ဟောင်းလေးမိစံ၊ မင်းအောင်၏ မင်းသားလေးလို လွမ်းပြမည်နှင့် ကိုင်ဇာ၏ နေဆီပျံမယ့်ငှက်လိုသီချင်း များကို ကလေးသံဖြင့် သီဆိုဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

မန္တလေးတက္ကသိုလ် ရတနာပုံဆောင်တွင် ကျွန်တော်တို့အခန်း ဘီ-၇ သည် ကိုဝင်းထွဋ်မှလွဲ၍ နယ်ကောလိပ်မှ ပြောင်းရွှေ့လာသူများဖြစ်ပြီး အခန်းအမှတ် ဘီ-၆ တွင် နေထိုင်သူများမှာ မန္တလေးတက္ကသိုလ် ရတနာဘုမ္မိနယ်မြေမှ ပြောင်းရွှေ့လာသူများဖြစ်ပါသည်။ အခန်းအမှတ် ဘီ-၆ တစ်ခန်းလုံး တရုတ်တွေဖြစ်သည်။ နောက်မှသိရသည်မှာ သူတို့အားလုံး English Major မှဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

ငှင်းတရုတ်များ ဆင်းရဲသည်။ ချမ်းသာသည်ကို မစေ့ငမိသော်လည်း ကျွန်တော်တို့ထက် အဆင်ပြေတာကတော့ ကျွန်တော်သိသည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ ကက်ဆက်မရှိ။ သူတို့မှာ ကက်ဆက်နှင့်၊ နားထောင်လျှင်လည်း ဗမာသီချင်း နားမထောင်၊ အင်္ဂလိပ်သီချင်းသာ နားထောင်သည်။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်နှင့် ခုတင်ချင်းကပ်လျက် ကိုဝင်းထွဋ်နှင့် အခန်းထဲ မှာ စကားလက်ဆုံကျသည်။ ကိုဝင်းထွဋ်သည် လူကောင်သေးသလောက် စကား အလွန်ပြောနိုင်သူဖြစ်သည်။ လုံးချင်းဝတ f လည်း အလွန်ဖတ်နိုင်သူဖြစ်သည်။ သူ့ကျောင်းလွယ်အိတ်ထဲတွင်

လုံးချင်းဝတၢ်တၢ်အုပ်တော့ အမြဲပါသည်။ ဖတ်တာ လည်း မြန်သည်။ အဲဒီ
အချိန်တွေတုန်းက ငြိမ်းကျော်၏ ပဉ္စမမြောက်ဆောင်းရက်များ တို့၊ မောင်ဝဏ္ဏ၏
မောင်စိန်သောင်း၊ မနှင်းရီတို့၊ နွမ်ဂျာသိုင်း၏ တိမ်တောင်ညိုပြာတို့ က
အချစ်ဝတၢ်ကြိုက်သူများ၏ အသည်းကျော်များဖြစ်သည်။

ကိုဝင်းထွဋ်သည် ဝတၢ်တၢ်အုပ်ဆုံးသည်နှင့် ဝတၢ်တၢ်နုပတ်သက်၍
သူ့စိတ်ထဲရှိရာ ဝေဖန်တတ်သည်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ကဗျာရေးသူ၊ စာဖတ်ဝါသနာ
ပါသူအဖြစ် သိထားတော့ စာအကြောင်းပြောရတာ အားပါပုံရသည်။ ကျွန်တော်က
စာဖတ်သော်လည်း စကားပြောကျတော့ ကိုဝင်းထွဋ်လောက်မကောင်း။ ကိုဝင်းထွဋ်
က စာအကြောင်းပေအကြောင်း အားရပါးရပြောနေစဉ် တစ်ဖက်ခန်းမှ
တရုတ်သံဝဲဝဲ ဖြင့် အင်္ဂလိပ်သီချင်းတစ်ပုဒ်အား အော်ဟစ်သီဆိုရင်း ရေခွက်ကိုင်ကာ
ရေချိုးခန်းဆီ ထွက်သွားသည်ကို ကျွန်တော်တို့ထိုင်နေသော ကုတင်ပေါ်မှ
တွေ့လိုက်ရသည်။

ကိုဝင်းထွဋ်က ပြောလက်စ စကားကိုဖြတ်ပြီး

'အီးမေဂျာက ကောင်တွေက ဘဝင်တွေဗျ၊ သီချင်းနားထောင်ရင်
ဘိုသီချင်းမှ၊ သီချင်းဆိုရင်လည်း ဘိုသီချင်းမှ၊ အတန်းထဲမှာလည်း ဘိုလိုညှပ်ပြောရ
မှ ဟုတ်သနဲ့ထင်တာ'ဟု အဆက်အစပ်မဲ့ ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်က ဘာမှ ဝေဖန်
ချက် မပေး။

တရုတ်များဆိုသောသီချင်းမှာ ထိုစဉ်က ကော်ပီတွင်
အလွန်ခေတ်စားနေ သော ရုပ်ရှင်မင်းသားကျော်ဟိန်း၏ အဓိပ္ပာယ်ရှိသောလူ
အယ်လ်ဘမ်မှ မူရင်း အင်္ဂလိပ်သီချင်းများဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က
သီချင်းဝါသနာပါသူဖြစ်သောကြောင့် အင်္ဂလိပ်မူရင်းသီချင်းအား တိတ်ခွေဝယ်၍
ကက်ဆက်ဖြင့် နားမထောင်ခဲ့ဖူးသော် လည်း မြန်မာ့အသံ
အင်္ဂလိပ်ပိုင်းအစီအစဉ်မှလွှင့်သော အင်္ဂလိပ်သီချင်းများကို နှစ်သက်ခဲ့ဖူးသည်။

အင်္ဂလိပ်သီချင်းများကို နားထောင်ဖြစ်ခြင်းမှာ ဂီတ Music ကို မြတ်နိုးမှု သက်သက်ဖြင့်သာဖြစ်သည်။ အဓိပ္ပာယ်ကို အပြည့်အဝနားလည်၍ မဟုတ်။ အင်္ဂလိပ် သီချင်းကို အင်္ဂလိပ်တွေတီးပြီး အင်္ဂလိပ်တွေဆိုတာ နားထောင်ရသည်မှာ သူ့ဂီတနဲ့ သူ နားထောင်ကောင်းလှသည်။ ကျွန်တော် Radio မှနားထောင်၍ ကြိုက်ခဲ့ရသော အင်္ဂလိပ်အဆိုကျော်များမှာ ABBA Boney M, Steve Wonder တို့ဖြစ်သည်။

ယခုလည်း အခန်းဘေးမှ တရုတ်ကျောင်းသား အင်္ဂလိပ်သီချင်းကို ကက်ဆက်တွင်ဖွင့်လိုက်၊ ပိတ်လိုက်လုပ်ရင်း စာသားကူးသံ၊ လိုက်ဆိုသံများကို ကျွန်တော့်ဘက်အခန်းမှ အတိုင်းသားကြားနေရသည်။ အင်္ဂလိပ်သီချင်းကို တရုတ် သံဖြင့်ဆိုရာ ကြားရသူ၏ နားတွင် အနည်းငယ် အဆင်မပြေသော်လည်း ကက်ဆက် ဖွင့်ချိန် နားထောင်ရသည်မှာ အလွန်အဆင်ပြေပါသည်။

ကျွန်တော်က အဲဒီ တရုတ်တွေ ရတနာဘုမ္မိမြေကပဲ၊ ခင်ဗျားသိလားဟု ကိုဝင်းထွဋ်ကို ကျွန်တော်ကမေးရာ မသိဘူးဟု ဖြေပါသည်။ နောက်မှ အီးမေဂျာက မှန်းတော့ သိတယ်၊ ကျန်တာတော့ မသိဘူးဟု ဖြည့်ပြောပါသည်။

ရတနာပုံဆောင်တွင် အခန်းအမှတ် (B-5) နှင့် (B-6) မှာ မန္တလေးတက္ကသိုလ် ရတနာဘုမ္မိမြေမှ ပြောင်းရွှေ့လာသည့်ကျောင်းသားများဖြစ် သည်။ B-5 တွင်လည်း ဂီတဝါသနာရှင်တစ်ဦးရှိသည်။ သူကတော့ အင်္ဂလိပ်သီချင်း မဆို၊ ဗမာသီချင်းသာဆိုသည်။ သူတို့အခန်းကလည်း အဖွဲ့တောင့်သည်။ အခြားလူ များနှင့် သိပ်မရော။ ရတနာဘုမ္မိက ပြောင်းလာသူတွေဆိုတော့ နည်းနည်းသွေးကြွပုံ ရသည်။

B-5 မှ အရပ်ပျပ်ပျပ်နှင့် တိုင်းရင်းသားပုံပေါက်သောသူမှာ ဂီတာတီးလျှင် အားရပါးရတီး၍ သီချင်းဆိုလျှင်လည်း အားရပါးရ ဆိုတတ်သည်။ သူတို့ဂီတာမှာ အနည်းငယ်ဟောင်းနွမ်းနေပြီဖြစ်သော်လည်း ဂီတာအိုးမှာလုံသဖြင့် အဆောင်၏ လိုက်သံနှင့်ရောပြီး အသံမှာ လွင်နေတော့သည်။

နောက်မှ ခင်မင်လာသည့်အခါ အခန်းအမှတ် B-5 ရှိ ကျောင်းသားများ အားလုံး ပျော်ရွှင်တတ်၊ ခင်မင်တတ်သူများဖြစ်ကြောင်း သိလာရပါသည်။

B-5 တွင် ဂီတာကို ပင်တိုင်တီးသူမှာ သိန်းမြင့်ဖြစ်သည်။ သူသည် မိုးကုတ်မှဖြစ်ပြီး လီရှောလူမျိုးဖြစ်သည်။ စကားပြောလျှင် 'သ'နှင့် 'တ' မကွဲဘဲရှိ တတ်သည်။ သူတို့အခန်းတွင် အဖွဲ့ဝင်ဖြစ်သော လှစိုးမှာ ပြင်ဦးလွင်မှဖြစ်ပြီး အတန် ပင် အရပ်ပုသောကြောင့် ကျောင်းသားအများစုထဲတွင် ထင်ထင်ရှားရှားဖြစ်နေ သည်။ နောက်နှစ်ယောက်မှာ မျိုးနိုင်နှင့် ဘဉာဏ်ဖြစ်သည်။ မျိုးနိုင်မှာ မြစ်သားမြို့နယ် ကသဲကုန်းရွာသားဖြစ်ပြီး အလွန်ပျော်တတ်၊ ဟာသပြောတတ်သူဖြစ်သည်။ ဘဉာဏ်ကိုတော့ ယခုစာရေးချိန်တွင် မိုးကုတ်သား၊ ပေါင်ဒါလိမ်းတတ်သူ၊ အဝတ် အစား သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဝတ်တတ်သူ၊ တောင့်တောင့်ဖြောင့်ဖြောင့် အမျိုးသမီးနှင့် ရည်းစားဖြစ်နေသူအဖြစ်သာမှတ်မိပြီး သူ၏ ကျောင်းနာမည် (ရှိမှန်းသိသော်လည်း) မမှတ်မိတော့ပါ။

အခန်းအမှတ် B-5 သည် လေးယောက်ခန်းဖြစ်သည်။ ဂီတာတစ်လက်ရှိ သည်။ ဂီတာကို ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာလည်း ယူတီးပုံရသည်။ လွယ်ကြိုးနှင့် စနစ် တကျလုပ်ထားသည်။ ကျွန်တော့်အထင် လှစိုးမှလွဲ၍ ကျန်(၃)ယောက်သည် ဂီတာ ကို အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ တီးနိုင်ကြသည်။

အထူးသဖြင့် လီရှောသိန်းမြင့်က ဂီတာကို အတော်တီးနိုင်သူဖြစ်သည်။ တီးလျှင်လည်း သီချင်းတွေအော်ဆိုကာ အားရပါးရတီးတတ်သည်။ သိန်းမြင့် ဆိုနေကျ အဆိုတော်လွမ်းမိုး၏ 'ဟင်္သာတို့ရဲ့ နန်းတော်ရှေ့'၊ တူးတူး၏ 'သူ' သီချင်း များကို ယခုအချိန်အထိ ကြားယောင်နေဆဲပင်ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ခုရှိသည်။ သူတို့ သည် English Major မှ မဟုတ်၍ လားမသိ၊ ဘုံသီချင်းမူရင်းများ သီဆိုလေ့ မရှိခဲ့ပါ။

အခန်းအမှတ် B-6 သည် ကျွန်တော်တို့နှင့် လျင်မြန်စွာ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင် ခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ သူတို့သည် များသောအားဖြင့် အခန်းတံခါးပိတ်ကာ အခန်းအောင်းနေ လေ့ရှိပြီး ကျောင်းသွားလေ့လည်း သိပ်မရှိကြပါ။ အခန်းတွင် အနည်းဆုံး

တစ်ယောက်တော့ကျန်သည်။ နောက်မှ သိရသည်မှာ အခန်းတွင် အမြဲတမ်းကျန်နေသူမှာ မိုးကုတ်မှ ကိုကျော်ရင်ဖြစ်သည်။ သူသည် အခန်းထဲမှထွက်လာလျှင် ငွေနဂါးဆေးပေါ့လိပ်ကို လက်မှာညှပ်လျှက် အမြဲတွေ့ရသည်။ သူ၏ တရုတ်နာမည်မှာ ဗင်းဂျီဖြစ်သည်ဟု မိတ်ဆက်သည်။ သူသည် ငယ်စဉ်က ပြင်ဦးလွင်ရှိ သာသနာပြုကျောင်းမှာ နေခဲ့ရသည်။ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် တရုတ်ဖြစ် သည်။ ကျော်ရင် (ခ) ဗင်းဂျီမှာ စွပ်ကျယ်ဖြူ၊ ဘောင်းဘီတို (Short Pants) ဖြင့်သာ အမြဲနေတတ်လေ့ရှိပြီး ရာသီဥတုပူသောအချိန်များတွင် စွပ်ကျယ်ပင် ကပ်လေ့မရှိပါ။

သူနှင့်ကျွန်တော် ရင်းနှီးသွားခြင်းမှာ ဂတ်စ်မီးခြစ် ဂက်စ်ပြတ်သွားရာမှ စသည် ထင်ပါသည်။ သူသည် အခန်းဖော်များ ကျောင်းသွားသော်လည်း အခန်းမှာ စာအုပ်ဖတ်၍ သော်လည်းကောင်း၊ သီချင်းနားထောင်၍ သော်လည်းကောင်း ကျန်နေခဲ့တတ်ပြီး ဆေးလိပ်သောက်လိုက်၊ ရေချိုးခန်းတွင် ရေသွားခံလိုက်ဖြင့် အချိန်ဖြုန်းတတ်ပါသည်။ (ထိုနှစ်က ရတနာပုံဆောင်ရှိ ရေကန်များမှာ ရေအလာ နည်းသဖြင့် ရေကို အလုပ်တစ်ခုသဖွယ်လုပ် စုဆောင်းရလေ့ရှိပါသည်။)

ကျွန်တော်သည် မန္တလေးတက္ကသိုလ်ရောက်မှ အပြင်စာများကို ပို၍ ဖတ်ဖြစ်လာပါသည်။ ရွှေဘိုကောလိပ်တွင်နေစဉ်က လမ်းမတော်ရှိ စာအုပ်အငှား ဆိုင်တွင် ငှားသောစာအုပ်များကိုသာ ဖတ်ခွင့်ရခဲ့ရာ မန္တလေးတက္ကသိုလ်သို့ ရောက်သောအခါ တက္ကသိုလ်စာကြည့်တိုက်ရှိ စာအုပ်များအား ဈေးနှုန်းချိုသာစွာ ဖြင့် စိတ်ရှိသရွေ့ ဖတ်ခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့် စိုးမြတ်သည် ဓာတုဗေဒဘာသာရပ် အထူးပြုဘာသာတူ ဖြစ်ပြီး ကျောင်းတက်ချိန်အတူတူပင်ဖြစ်သည်။ အပြင်စာဖတ်ဝါသနာပါရာတွင် လည်း တူညီကြသည်ဖြစ်ရာ တက္ကသိုလ်စာကြည့်တိုက်သို့သွားရာတွင်လည်း ဝါသနာတူခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် တက္ကသိုလ်စာကြည့်တိုက်သို့သွား၍ နေ့တစ်ပိုင်းခန့် အချိန်ယူ၍ ဖတ်ချင်သောစာအုပ်များ ရှာဖွေမွေ့နောက်ပြီးသကာလ

နှစ်ယောက်ပေါင်းတစ်ပတ်စာဖတ်နိုင်ရန် သယ်မကာ အဆောင်တွင် ဖတ်လေ့ရှိပါသည်။

စိုးမြတ်က စုံထောက်ဝတ္ထု၊ အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်များကို ငှားလေ့ရှိပြီး ကျွန်တော်က ဘဝသရုပ်ဖော်ဝတ္ထုများကို ငှားလေ့ရှိပါသည်။

အခန်းနံပါတ် B-7 တွင် ကျွန်တော်နှင့်စိုးမြတ်မှာ ပင်တိုင်ရှိတတ်ပြီး အခန်း နံပါတ် B-6 တွင် ကိုကျော်ရင်မှာ အမြဲရှိတတ်ပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ကိုကျော်ရင်မှာ ဆေးလိပ်မီးညှိရင်း ခင်မင်လာခဲ့ပြီဖြစ်ရာ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အခန်းရှေ့တွင် စကား လက်ဆုံးကျကြပါသည်။ စကားပြောကြသောအခါမှ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် ပြောဖြစ်ကြပါသည်။

B-6 ရှိ ကျောင်းသားအားလုံး ကိုဘညဏ်မှလွဲ၍ English မှဖြစ်သည်။ သူတို့သည် တရုတ်လူမျိုး နိုင်ငံခြားသားများဖြစ်၍ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း တက္ကသိုလ် Institute များတွင် ပညာသင်ကြားခွင့် မရသဖြင့် English Major ဖြင့် ကျေနပ်စွာ သင်ကြားနေကြခြင်းဖြစ်ကြောင်းနှင့် သူတို့ဆယ်တန်းအောင်စဉ်က ရခဲ့သော ရမှတ်များ ဂုဏ်ထူးများအား သိရှိခွင့်ရပါသည်။

B-6 ရှိ Partner များမှာ ကိုကျော်ရင် (မိုးကုတ်)၊ ကိုဌေးအောင် (မြစ်ကြီးနား)၊ ကိုကျော်ကျော်ဌေး (မြစ်ကြီးနား)၊ ကိုဘညဏ် (မိုးကုတ်)တို့ဖြစ်ပါသည်။ ကိုဘညဏ်မှလွဲ၍ ကျန်လူများမှာ English Major မှဖြစ်ပြီး တရုတ်လူမျိုး များဖြစ်ပါသည်။ ဘညဏ်ကတော့ ဗမာလူမျိုးဖြစ်ပြီး သတ္တဗေဒအဓိက ကျောင်းသား ဟု ကျွန်တော့်စိတ်ထင် မှတ်မိနေသည်။ သူတို့အထဲတွင် ကျော်ကျော်ဌေးသည် နောင်တွင် အဆိုတော် ဝိုင်းဝိုင်းအဖြစ် အောင်မြင်လာသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကျွန်တော်သည် ကိုကျော်ရင်အခန်းတွင် လည်ပတ်ပြီး သူတို့နားထောင်သော အင်္ဂလိပ်သီချင်းတိပ်များကို စပ်စုမိပါသည်။ ရေဒီယိုမှလာသော အင်္ဂလိပ်သီချင်းလောက်သာ နားထောင်ဖူးသော ကျွန်တော့်အတွက် သူတို့

တစ်တွေနားထောင်သော အင်္ဂလိပ်အဆိုတော်များ၏ သီချင်းခွေအများအပြားကို
တွေ့ရသောအခါ အံ့အားတသင့်ဖြစ်မိပါသည်။

*

ပေါ်ဦးသစ်
ကျွန်တော်ဖြတ်သန်းခဲ့သော လေးဖြူ

၁၉၈၄-၈၅

ဘဝရဲ့ရွှေရောင်ကာလများ . . .

အသည်းကွဲနေသော လူငယ်တစ်ယောက်၏ စိတ်ခံစားမှုများသည် ပင်လျှင် ရွှေရောင်တောက်ပ နေပေလိမ့်မည်။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာများ၊ ကဗျာများ၊ ဝတ္ထုများ၊ မဂ္ဂဇင်းများ၊ ဂီတများ၊ သီချင်းများ၊ စိတ်ခံစားမှုများ၊ အကယ်၍ ထိုးစိုက်စူးဝင်သွားသော ထက်မြက်သည့် ဓားချွန်တစ်ချောင်းသည် အနုပညာခံစားမှုဟုဆိုလျှင် ကျွန်တော်က နောက်ဆုံးထွက်သက်အထိ ထိုးစိုက်ဝင်နေသောဓားချွန်ကို နုတ်ယူနမ်းရှိုက်ကာ သက်တမ်း တစ်ခုကို အဆုံးသတ်မိမည် လား။ ကျွန်တော်တွေးထင်နေမိသည်။

နေ့ရက်များသည် လိုချင်တပ်မက်မှုလက်တံများအပေါ် ပြေးလွှားခုန်
ပေါက်ရင်း မောပမ်းမှု၌ ကျင်လည်နေခဲ့ရသည်။ တ စရာဘုရားမရှိသလို၊ ပြေး
စရာလည်း မြေမရှိခဲ့သောနိုင်ငံသားတစ်ယောက်၏ ဖြစ်တည်မှုနှင့် ပတ်သက်၍
ကံကိုယုံကာဆူးပုံကိုသာနင်းခဲ့ရသည်။

ခေတ်ကာလကြီးက

ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ခိုးယူသွားကြသည် ...

ခေတ်ကာလကြီးက

သင်လက်စ ပညာကို သားကြောဖြတ်ပစ်သည် ...

ခေတ်ကာလကြီးက

အရည်အသွေးနိမ့် လူသုံးကုန်ပစ္စည်းတွေကို

တင်သွင်းလာပြီး ...

လောကပါလတရားကို ရေးမှတ်ထားသည့်

မှတ်စုစာအုပ်ကို လွှင့်ပစ်လိုက်ကြသည် ...

ခေတ်ကာလကြီးက

အောက်ဆုံး အဆင့်ပညာရေးမှာ

လူသားတွေရဲ့ အစွဲအလန်းကို

အပါယ်စခန်း ပို့ခဲ့ကြသည် ...

လူတွေ၊ စဉ်းစားဆင်ခြင်မှုတွေ လွဲချော်ခဲ့သည်။ သယံဇာတတွေ
စနစ်မကျစွာ ကုန်ခမ်းခဲ့သည်။ အနုပညာနှင့်ပတ်သက်လျှင်လည်း အများစုက

လတ်တလောအဆင်ပြေမည့် ဖန်တီးမှုနှင့်သာ နိစ္စရူပ ကုန်ဆုံးသွားကြသည်။

ကဗျာရေးမည်ဟုနယ်မှတက်လာသော ကဗျာဆရာတချို့ ရန်ကုန် ရောက်တော့ ပေါ့ပ်ဆောင်းပါးဆရာ ဖြစ်သွားသည်။ ပန်းချီရေးမည်ဟု အားခဲ ထားသူက ငွေရလွယ်သောစာနယ်ဇင်း သရုပ်ဖော် ရေးသားခြင်းဖြင့် ဘဝ သက်တမ်းတစ်ဝက်ကိုကုန်ဆုံးခဲ့ရသည်။ ဝတ္ထုတိုရေးမည်ဟု ကြွေးကြော်လာ သူက စာမူခထက် ငွေပိုမို ရရှိသော ဇာတ်လမ်းရေးသူ၊ ဇာတ်ညွှန်းရေးသူဖြစ် လာခဲ့သည်။ ဆင်းရဲမှုက အရာရာ ကို နိမ့်ကျစေခဲ့သည်။

*

သာယာမှုကင်းသောလမ်းကို ကိုယ်ခံအားနည်းသူတို့ဖြတ်သန်းရန် ဇွဲနဲ့ခွန်အားက အဖော်မွန်မဖြစ်ခဲ့သည် များရှိခဲ့၏။

မည်သို့ဆိုစေ ကျွန်တော်တို့အားလုံးသံသယသီချင်းကို သံပြိုင်သီဆို ခဲ့ကြရသည်။ သောက်ရသည့် လက်ဘက်ရည်၊ အရက်၊ စားရသည့်ထမင်း စရှိ သဖြင့် အရာရာအပေါ် သံသယမကင်းခဲ့သည်မှာ အခြေအနေမဲ့သူရော၊ အခြေအနေပေးသူပါ ငြင်းကွယ်နိုင်ခြင်းမရှိခဲ့ပါ။

ဤသို့ဖြင့်ကျွန်တော်က အတန်အသင့်လွတ်လပ်စွာ ပျော်ရွှင်ခဲ့ရ သော တက္ကသိုလ်နေ့ရက်များကို လွမ်းဆွတ်တမ်းတခွင့်ရခဲ့သည်။ ကျွန်တော် သည် ရံခါတွင်စာရေးရမည်ကို ပျင်းရိသူဖြစ်သည်။ သို့သော် 'ကျွန်တော်ဖြတ် သန်းခဲ့သောလေးဖြူ' ကိုတော့ပြီးဆုံးအောင်ရေးနိုင်ခဲ့သည်။ ဤမျှရှည်လျား သော စာတစ်ပုဒ် ကိုပြီးဆုံးအောင်ရေးနိုင်ဖို့ ကျွန်တော် အတန်ပင် စိတ်ရှည်ခဲ့ရ သည်။ ကျွန်တော်က အဆိုပါ စာအုပ်ကို ၂၀၀၄ ခုနှစ်တွင်စတင်ရေးသားခဲ့ပြီး၊ ၂၀၀၅ ခုနှစ်တွင်အဆုံးသတ်ခဲ့သည်။ မှတ်မိနိုင်မှု မမှားလျှင် ၂၀၀၅ ခုနှစ် ဧပြီလ တွင်

အပြီးသတ်ခဲ့သော စာအုပ်ကို ၂၀၀၆ ခုနှစ်ဧပြီလတွင် ထုတ်ဝေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

*

စာအုပ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ထုတ်ဝေပြီးစအချိန်တွင် တွေ့ဆုံမေးမြန်းခန်းအတော်များများကို ဖြေဆိုခဲ့ဘူးသည်။ စာအုပ်ရေးဖြစ်ခဲ့ပုံအစ ထုတ်ဝေဖြစ်ခဲ့ပုံအဆုံး ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း စာအုပ်ကို အကြိမ်ကြိမ် ပြန်လည်ဖတ်ရှုဖြစ်ခဲ့သည်။ သတ်ပုံအမှားများကိုတွေ့ရသည်။ သမားရိုးကျဆန်သော စာမျက်နှာဖွဲ့စည်းမှုများကိုငြီးငွေ့မိသည်။ သို့သော်ရေးသားခဲ့သော စာလုံးများ၊ ဝါကျများ စာပုဒ်များကိုတော့ အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိကျေနပ်မိသည်။

ကျွန်တော့်စာအုပ်တွင် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အပြန်အလှန် ရေးသားပေးပို့သော ပေးစာအရေးအသားပါ သည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝတွင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စာအုပ်ငယ်တွင် အမှတ်တရရေးသားကြသည့် အလွမ်းစာအရေးအသားပါဝင်သည်။ ကျွန်တော်ရေးသားခဲ့သော အဆိုတော် လေးဖြူနှင့်ပတ်သက်၍ အမှတ်ရစွာ ရေးသားခဲ့သော ရသစာတမ်း တစ်ပုဒ်ပါသည်။ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားဘဝ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းပါဝင်သည်။ ကျောင်းသားဘဝဓာတ်ပုံမှတ်တမ်း တစ်ပိုင်း တစ်စပါသည်။ စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲတွင်အရေးအသားပုံစံမျိုးစုံပါဝင်နေပုံက တမင်ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိထည့်သွင်းခဲ့ခြင်းမဟုတ်။

ထိုစာအုပ်က ကျွန်တော့်စာဖတ်ပရိသတ်အင်အားကို ကျယ်ပြန့်ကြီးထွားစေခဲ့သည်။ စာပေနှင့် ပတ်သက်သည့် အသိုင်းအဝိုင်းကလည်း ထိုစာအုပ် ကို အကြောင်းပြု၍ ကျွန်တော့်အပေါ်နွေးထွေးမှု ပိုမိုခဲ့ပါ သည်။ 'ကျွန်တော်

ဖြတ်သန်းခဲ့သောလေးဖြူစာအုပ်က ကျွန်တော့်အသက်ရှင်သန်မှု၏ အမှတ်အသား
ဖြစ်လာခဲ့သည်။

*

နှစ်ပေါင်းများစွာဈေးကွက်အတွင်းမှ ပျောက်ကွယ်နေသော စာအုပ်
တစ်အုပ်ကို ရေးသားသူ ကိုယ်တိုင်ပင် ထုတ်ဝေသင့်သည်ဟု ကျွန်တော် ယုံ
ကြည်ပါသည်။ သို့သော်အခြေအနေအရပ်ရပ်က ကျွန်တော့်ဘက်မှာ မရှိခဲ့ပါ။ သို့ဖြင့်.

..

*

ယခု ၂၀၁၅ ဒုတိယအကြိမ်ထုတ်ဝေလိုသူ၏ ဆန္ဒကို ကျွန်တော်တို့
နှစ်ဦးကန့်သတ်ချက်များဖြင့် သဘောတူ ခဲ့ကြပါသည်။

ယနေ့ခေတ်၏ တောင်းဆိုမှုများဖြစ်သော တရားနည်းလမ်းကျမှုများ၊
ပုံနှိပ်ရေးဆိုင်ရာ မူဘောင်များ၊ ဉာဏပစ္စည်းမူပိုင်ခွင့်ဆိုင်ရာ အကြောင်းတရား
များနှင့် ညီညွတ်စွာဖြစ်ပေါ်လာမည့် ဒုတိယအကြိမ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေမှုကို ပထမ
အကြိမ်ထုတ်ဝေစဉ်က ကဲ့သို့ပင် အားပေးဖတ်ရှုကြလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မိ ပါသည်။

လောကလမ်းမများပေါ်တွင် စာပေဖတ်ရှုသူများအောင်မြင်စွာ
လျှောက်လှမ်းနိုင်ပါစေကြောင်း ဆုတောင်းပတ္တနာပြုပါသည်။

ပေါ်ဦးသစ်

၂၀၁၅ မေ ၃၁ ၊ ည ၁၀း၃၂

နေပြည်တော်

*